

Arrest

nr. 325 415 van 18 april 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 9 februari 2024 met haar paspoort en verzoekt op 6 maart 2024 om internationale bescherming. Op 28 oktober 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Armenia. U heeft op verschillende plaatsen in het departement Quindío gewoond en uw laatste verblijfplaats in Colombia was bij uw nicht M(...) M(...) P(...) A(...) (CGVS (...), DVZ (...)) en haar man L(...) H(...) I(...) J(...) (CGVS (...), DVZ (...)) in Las

Américas of La Esmeralda. U heeft het eerste middelbaar afgemaakt en daarna heeft u korte, wisselende tewerkstellingen gehad. U heeft één broer en vier zussen. Uw zussen M(...) N(...) en F(...) verblijven al bijna dertig jaar in België.

De man van uw nicht, I(...) J(...), werkte als bewaker voor een privé beveiligingsbedrijf en diende een brug te bewaken. Nadat deze brug door de guerrilla werd vernietigd, werd hij ontslagen en kreeg hij problemen. Zijn baas raadde hem aan om te vertrekken uit Colombia omdat hij gezocht werd. I(...) J(...) is dan in november 2023 vertrokken uit het huis dat u met hem en uw nicht deelde. Iets later zei uw nicht dat ze op vakantie naar Medellín ging en is zij ook vertrokken. Zij zijn dan naar België gereisd, maar zij hebben u nooit iets verteld over hun plannen of hun problemen. U hoorde van uw zus F(...) dat uw nicht en haar partner naar België waren gevlucht omwille van problemen die hij zou hebben gehad door de vernietiging van die brug. P(...) A(...) en I(...) J(...) verblijven sinds 11 december 2023 in België en dienden hier een verzoek internationale bescherming in op 21 december 2023.

In de week na het vertrek van P(...) A(...) en I(...) J(...) kwamen er personen bij u thuis langs die naar hen vroegen. U kon hen geen informatie geven. De personen hebben vervolgens een glas gebroken en u een slag gegeven. U bent gevallen en herinnert zich niet wat er daarna gebeurd is. U had een hoofdwonde die gehecht werd en hebt een lange tijd in het ziekenhuis moeten doorbrengen. U bent daarna bij de ex-echtgenote van uw broer ingetrokken, maar hier verslechterde uw gezondheidstoestand zienderogen. Uw zus F(...) heeft u geholpen om uw vertrek uit Colombia te regelen en u bent op 9 februari 2024 in België aangekomen. U diende op 6 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw asielaanvraag diende u de volgende documenten in: uw paspoort (origineel), medische documenten van uw afspraken en behandelingen in België in het ziekenhuis Saint-Luc, foto's van een hospitalisatie en verwondingen aan uw lichaam, en een voorschrift voor het medicament levothyrox 100mcg.

P(...) A(...) werd op 15 juli 2024 op het Commissariaat-generaal gehoord van 13.53 uur tot 16.28 uur (NPO P(...) A(...)). J(...) I(...) werd op 15 juli 2024 op het Commissariaat-generaal gehoord van 9.39 uur tot 17.10 uur (NPO I(...) J(...)).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het CGVS op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit document 4 blijkt namelijk dat u aan diabetes lijdt en u als gevolg hiervan slecht te been bent. U maakt gebruik van een rollator. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS. Er werd u voor het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u in staat was om het interview af te nemen, waar u bevestigend op antwoordde (NPO, p. 4). De PO informeerde u voor de start van het persoonlijk onderhoud dat u het zeker mocht aangeven als u omwille van uw medische problemen iets diende te eten of even frisse lucht nodig had (NPO, p. 3). Er werd een extra lange pauze van 10.15 tot 10.52 gehouden zodat u zeker de tijd had om op uw eigen tempo naar de wc te gaan en iets te eten en te drinken. De PO begeleidde u tijdens de pauze naar de wc en bracht u een koffie en een peer. Er werd ook een blik cola gehaald en in het gehoorlokaal geplaatst, voor het geval u hier nood aan zou hebben. Voordat het persoonlijk onderhoud na de pauze hervat werd, vroeg de PO opnieuw aan u of u in staat was om het interview af te leggen, waar u wederom bevestigend op antwoordde (NPO, p. 12). Er werd ook herhaald dat u het zeker mocht aangeven indien u zich tijdens het persoonlijk onderhoud niet goed zou voelen (NPO, p. 12). Er werd een tweede pauze ingelast van 11.47 tot 12.05.

Uw zus F(...) stelde dat u aan geheugenproblemen leidt en dat u daardoor begeleiding nodig zou hebben tijdens het persoonlijk onderhoud. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen omwille van deze opgeworpen geheugenproblemen rechtvaardigt. Zo kan u geen medisch documenten voorleggen betreffende het bestaan en de ernst van deze geheugenproblemen. Ook geeft u zelf aan dat, hoewel u tegenwoordig een slecht geheugen heeft, u zich wel alles herinnert van het verleden en het ver verleden (NPO, p. 3). U kon tijdens het persoonlijk onderhoud gericht op de vragen antwoorden en u slaagde er ook in om voldoende gedetailleerd te vertellen over uw verslechterende gezondheidssituatie, die zich in dezelfde periode als uw problemen voordeed (p. 12, 15, 17, 20). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het is niet geloofwaardig dat u aangevallen werd door personen die op zoek waren naar J(...) I(...) en P(...) A(...) omwille van onderstaande redenen:

- Jullie geven erg verschillende verklaringen over jullie familiale band. U stelt dat u bij P(...) A(...) en J(...) I(...) inwoonde en zij in uw onderhoud voorzagen (NPO, p. 5, 6). J(...) I(...) en P(...) A(...) schetsen echter een heel ander beeld. Zo zouden jullie volgens hen weinig contact hebben en was jullie band volgens hen eerder gespannen omdat u roddels over J(...) I(...) zou hebben verspreid (NPO J(...) I(...), p. 21; NPO P(...) A(...), p. 11, 12). P(...) A(...) verklaarde dat er vaak ruzies waren met haar tantes en dat zij u een tweetal weken heeft proberen te helpen met uw verzorging, maar dat u agressief werd en bij haar bent weggegaan (NPO P(...) A(...), p. 12). Dit staat lijnrecht tegenover uw verklaring dat u met uw nicht en haar man een heel goede band zou hebben (NPO, p. 5, 6). Het is in dat opzicht ook opmerkelijk dat u tijdens het persoonlijk onderhoud een tijdlang niet op de voornamen van J(...) I(...) kan komen (NPO, p. 6, 9), terwijl u in Colombia langdurig met hem en uw nicht zou hebben samengewoond.*
- Tegenstrijdige verklaringen over jullie woonsituatie in Colombia. U verklaart dat u in Colombia samenwoonde met uw nicht, haar man en hun kind voordat zij vetrokken naar België (NPO, p. 5, 6). Het was dan ook bij u thuis dat de guerrilla hen zou zijn komen zoeken (NPO, p. 8). U kan het adres waar u dan met hen zou hebben samengewoond echter niet preciezer situeren dan 'ergens in de wijk Las Américas of misschien in La Esmeralda' (NPO, p. 5). J(...) I(...) en P(...) A(...) verklaren daarentegen dat zij hun laatste vaste adres in Universal hadden, en bovendien enkel samen met hun dochter woonden (NPO J(...) I(...) p. 5; NPO P(...) A(...), p. 4, 5). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u op het moment dat de vermeende problemen van J(...) I(...) en P(...) A(...) zich zouden hebben voorgedaan samen met hen op hetzelfde adres woonde.*
- Tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van J(...) I(...) met betrekking tot zijn problemen. U stelt dat zijn problemen begonnen nadat de guerrilla een brug die hij bewaakte liet opblazen, waardoor hij ontslagen werd en door personen gezocht werd (NPO, p. 6, 7). J(...) I(...) verklaarde dat zijn problemen begonnen toen hij op zijn werk een hulpkreet hoorde en vervolgens de politie contacteerde (NPO J(...) I(...), p. 11). Hij verklaart daarnaast dat hij apparatuur voor de heropbouw van de brug bewaakte die voorheen al ingestort was (NPO J(...) I(...), p. 13, 14), maar stelt nergens dat deze brug zou zijn opgeblazen door de guerrilla of het instorten van deze brug op een andere manier rechtstreeks met zijn verzoek om internationale bescherming te maken zou hebben. Verder verklaart u dat de baas van J(...) I(...) hem ontslagen heeft en aanspoorde om te verdwijnen (NPO, p. 6). Ze zouden hem aan het zoeken zijn geweest en zijn baas zou gezegd hebben dat ook zijn familie in gevaar is (NPO, p. 13, 14). J(...) I(...) verklaart echter zelf gestopt te zijn met werken door het gevaar dat hij liep en zijn baas nooit op de hoogte te hebben gebracht van het incident waar hij getuige van was en de bedreigingen die hij ontving (NPO J(...) I(...), p. 17, 21).*
- U kan geen details vertellen over de problemen van J(...) I(...). U kan enkel vertellen dat hij problemen kreeg omdat die brug vernietigd werd door de guerrilla (NPO, p. 6, 7). Wanneer gevraagd om specifiek te vertellen over zijn problemen omwille van die brug verklaart u dat u niets gezien heeft en niets beseft (NPO, p. 7). U kan dus geen verduidelijking geven over waarom de guerrilla het op hem gemunt zou hebben en welke problemen hij nu precies meegemaakt zou hebben.*
- U weet niet wie u vreest. U zegt vaag te weten dat de personen die bij u langs gekomen zouden zijn iets met de problemen van J(...) I(...) te maken hebben, maar kan geen enkele informatie geven over hun identiteit of mogelijke affiliaties, behalve dat het mogelijk guerrilla's zouden zijn (NPO, p. 8, 16). Het zouden volgens u mensen van zijn werk kunnen zijn of mensen die de brug hebben vernietigd (NPO, p. 16). U weet niet wie de personen zijn die u zouden hebben aangevallen, en u hebt ook nooit een poging gedaan om dit te weten te komen door rond te vragen bij uw nicht en haar man, andere familieleden of kennissen (NPO, p. 8, 17).*
- U geeft zeer weinig details over wat er tijdens het incident bij u thuis gebeurd zou zijn. Wanneer u de mogelijkheid krijgt om uitgebreid over uw problemen te vertellen, zegt u over de voorgehouden aanval op u bij u thuis enkel: 'Ze zijn binnen gekomen, ik ben naar het ziekenhuis moeten gaan en daarna naar mijn broer' (NPO, p. 12). Na wat aansporen van de PO om meer details te geven, kan u niet meer vertellen dan dat zij langsgekomen zijn, u bent gevallen en in het ziekenhuis bent geweest (NPO, p. 12, 13). Uzelf verklaart heel weinig over het incident te weten doordat u gewond bent geraakt tijdens de aanval en toen*

een val heeft gemaakt (NPO, p. 13). U kan echter geen bewijs leveren van ernstige verwondingen die u zou hebben opgelopen tijdens de aanval die dit geheugenverlies kunnen verklaren. U legt ook geen medische stukken voor die algemene geheugenproblemen vaststellen. Uw zus F(...), die u op de dag van het persoonlijk onderhoud begeleidde, verklaarde verder ook dat u niet gehospitaliseerd werd vanwege de wonde aan uw hoofd en dat hier enkel hechtingen voor het huidletsel nodig waren (NPO, p. 22). Uw verblijf in het ziekenhuis zou volgens haar volledig gekaderd hebben rond de verwondingen aan uw voet (NPO, p. 22). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u zich zo weinig van het incident zou kunnen herinneren door de ernst van uw hoofdwonde.

- Uw verklaringen zijn tegenstrijdig met uw verklaringen bij DVZ. Bij uw eerste interview bij DVZ vertelde u dat er mannen zijn binnengekomen, u geslagen werd en er aan uw haar werd getrokken totdat het van uw voorhoofd af was. U maakte toen geen melding van bewustzijnsverlies (vragenlijst CGVS d.d. 13 maart 2024, afdeling 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft u het enkel over een slag en zegt u, na eerst te stellen dat de mannen wel zijn binnengekomen, dat de mannen helemaal niet binnen zijn gekomen en dat u wél het bewustzijn hebt verloren (NPO, 12-14, 19). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u verder dat de mensen die u aangevallen zouden hebben gewapend waren en er ook twee gewapende vrachtwagens passeerden (NPO, p. 16). De aanwezigheid van niet één, maar meerdere wapens en zelfs gewapende voertuigen is geen klein detail waarvan het aannemelijk kan worden geacht dat u dat over het hoofd zou hebben gezien. Dat u dit dan ook noch bij DVZ, noch toen u de kans kreeg om uitgebreid over uw problemen te praten deze wapens heeft vermeld brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang. Wanneer u geconfronteerd wordt met een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen tegenover het CGVS en DVZ, zegt u dat u zich heel slecht voelde tijdens het eerste interview bij DVZ en niet eens wist wat ze u aan het vragen waren (NPO, p. 20). Er werd u nochtans aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd of het interview bij DVZ goed verlopen was, waar u bevestigend op antwoordde dat u denkt dat het goed is gegaan (NPO, p. 4).

Uw voorgehouden handelen is verder niet in overeenstemming met de vrees die u verklaart te hebben:

- U onderneemt na de aanval geen enkele pogingen om meer te weten te komen over de situatie. Indien u werkelijk zou vrezen dat deze personen een acuut gevaar voor uw veiligheid vormen, is het vreemd dat u niet geprobeerd hebt meer informatie te verzamelen door J(...) I(...) en uw nicht te contacteren (NPO, p. 8). U neemt ook geen contact op met andere familieleden, burens of vrienden om te horen of er zich nog nieuwe problemen hebben voorgedaan bij uw huis met de personen die u zouden hebben aangevallen (NPO, p. 8, 17). U verwijst naar uw slechte gezondheidstoestand in Colombia als reden waarom u hier niet toe in staat zou zijn geweest, maar ook na uw aankomst in België heeft u niet geprobeerd om contact te maken met uw nicht en haar man (NPO, p. 8, 17). Uw desinteresse in uw voorgehouden problemen doet dan ook verder afbreuk aan uw ingeroepen vrees.
- U zegt geen aangifte te hebben gedaan bij de politie omdat uw eerste instinct na de aanval was om uw broer te bellen (NPO, p. 17). Als u werkelijk vreesde voor uw leven omwille van dit incident, is het opmerkelijk dat u op geen enkele manier geprobeerd hebt de autoriteiten later te contacteren. Uw gemeenplaatsse opmerking dat de politie niets doet en voor meer problemen zorgt (NPO, p. 17) kan niet volstaan.

Omdat de door u voorgehouden problemen niet geloofwaardig zijn, kan u ook geen vrees aannemelijk maken op basis hiervan. Daarenboven zijn er elementen waaruit blijkt dat zelfs als deze zaken al geloofwaardig waren (quod non), u niet aannemelijk maakt dat uw belagers het in de toekomst nog op u gemunt zouden hebben:

- U beschrijft een eenmalig incident waarbij u een willekeurig slachtoffer was, doordat u op dat moment in het huis verbleef waar tot voor kort ook J(...) I(...) en uw nicht verbleven. U maakt niet aannemelijk dat de personen die u hebben aangevallen, voor u onbekenden, nadien nog naar u op zoek zijn gegaan. Integendeel, u verklaart zelf dat u niet weet of de personen die u eerder hebben aangevallen naar u op zoek zijn of ooit opnieuw naar uw woning zijn gegaan (NPO, p. 15-17). U hebt deze personen dus niet meer teruggezien, nooit hebt u nog iets van hen vernomen of hebt u in de periode na de aanval tot uw vertrek uit Colombia zaken opgevangen waaruit naar voren zou komen dat de vermeende aanvallers het opnieuw op u gemunt zouden hebben (NPO, p. 15-17).

De overige problemen zoals door u beschreven zijn vreemd aan de Vluchtelingenconventie:

- Uw problemen in Colombia lijken vooral betrekking te hebben op uw gezondheidstoestand. U bent weinig concreet in de vrees die u zou hebben omwille van de aanval door de mensen die J(...) I(...) zochten. U benadrukt vele keren dat u in slechte gezondheid verkeerde doordat u niemand meer had om voor u te

zorgen (NPO, p. 7, 12, 13, 15-17) en benoemt op een bepaald moment de verslechterende wonde aan uw voet als de reden waarom u moest vertrekken (NPO p. 17). U zegt dat, als u geen asiel zou hebben aangevraagd, uw zus uw hospitalisatie niet zou hebben kunnen betalen en u bij aankomst in België bijna dood was (NPO, p. 11). Wanneer u de kans krijgt om vrijuit over uw problemen te spreken, praat u beduidend meer over uw schrijnende medische situatie in Colombia dan over de voorgehouden aanval (NPO, p. 12, 13). Wanneer gevraagd naar uw vrees bij terugkeer haalt u ook vooral de vrees voor uw gezondheid aan, namelijk dat het in Colombia moeilijk is om aan insuline te komen, dat uw voet bijna werd geamputeerd en dat u vreest door het gebrek aan medicatie dood te gaan (NPO, p. 21). De documenten die u indient (documenten 2, 3 en 4) hebben, op de foto van uw hoofdwonde na, enkel betrekking op uw algemene gezondheidsproblemen. Hieruit kan dan ook afgeleid worden dat uw vertrek uit Colombia eerder lijkt te kaderen rond uw verslechterende gezondheidstoestand. Er dient daarbij te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De voorgelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek internationale bescherming in positieve zin te wijzigen.

- Uw paspoort (document 1) staft louter uw identiteit en reisweg, zaken die door het CGVS niet worden betwist.
- Op basis van de foto's van uw hospitalisatie en verwondingen aan uw lichaam (document 3) kunnen de aard en oorsprong van deze verwondingen niet bepaald worden. U diende geen medische documenten in om deze foto's verder te kaderen.
- De medische documenten van uw afspraken en behandelingen in België in het ziekenhuis Saint-Luc (documenten 2 en 4) beschrijven slechts uw gezondheidstoestand. Het CGVS betwist niet dat u aan diabetes, zenuwschade, verhoogde bloeddruk en verhoogde cholesterol lijdt en hiervoor nood heeft aan medische opvolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster citeert vooreerst de door haar geschonden geachte bepalingen. Aangaande de nood aan bijzondere procedurele noden betoogt verzoekster dat *“hoewel verweerster op basis van deze gezondheidstoestand bepaalde bijzondere procedurele behoeften van verzoekster heeft erkend, blijkt uit de motivering van de bestreden handeling niet dat verweerster bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen rekening heeft gehouden met deze gezondheidstoestand”*. De door haar neergelegde medische stukken leiden volgens haar tot de conclusie dat zij in een bijzonder kwetsbare toestand verkeert, waarmee de adjunct-commissaris onvoldoende rekening heeft gehouden. Gelet op haar toestand op het tijdstip van het gehoor is er geen enkele garantie dat ze in staat was om te voldoen aan de verplichtingen die in het kader van haar asielerzoek op haar rusten, aldus verzoekster. Bovendien is zij van mening dat de bekwaamheid en de concentratie van een persoon niet kunnen worden afgemeten aan het aantal pauzes dat de ambtenaar tijdens de hoorzitting aanbiedt, waarbij zij verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 275 132 van 7 juli 2022.

Verzoekster voegt toe een foto van haar hoofdwond te hebben overgelegd om haar verklaringen te staven en stelt dat dit volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens *“prima facie bewijs van de vervolging waaronder verzoekster in haar land van herkomst heeft geleden”* vormt. Verzoekster citeert uit het arrest van de Raad met nummer 192 150 van 19 september 2017 en stelt dat het aan de adjunct-commissaris is om eventuele twijfels over de oorzaak van de verwondingen weg te nemen alvorens de vordering af te wijzen. *In casu* is dit niet het geval en heeft de adjunct-commissaris *“geen enkel bewijs aangevoerd ter ondersteuning van de stelling dat er geen goede redenen waren om aan te nemen dat de in de overgelegde documenten gedocumenteerde ernstige schade zich niet opnieuw zou voordoen”*, zo stelt verzoekster.

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat verzoekster bepaalde gebeurtenissen tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet heeft vernoemd, voert verzoekster aan dat het doel van dit interview niet is om uitvoerig te praten over de redenen van de vlucht van verzoekster. Verzoekster betoogt dat er verzoekers om internationale bescherming gevraagd wordt het kort te houden en is van mening dat ze bij de DVZ alle feiten opgesomd heeft die haar ertoe hebben gebracht haar land te verlaten.

Wat betreft het feit dat verzoekster het incident niet bij de politie heeft aangegeven, verwijst zij naar algemene informatie van EUAA en stelt ze dat deze informatie in lijn ligt met haar verklaringen.

Vervolgens gaat verzoekster in op het onderzoek van haar vrees *“in het kader van de subsidiaire bescherming”* en geeft zij hierbij een theoretische toelichting. Aangaande de veiligheidssituatie in Colombia verwijst zij naar algemene informatie van EUAA en voert ze aan dat deze situatie *“nog dramatischer”* is gezien haar kwetsbaarheid, waarbij ze aanstipt dat de medische infrastructuur voortdurend onder vuur ligt. Zij citeert verder uit een COI-Focus van 2023 en een rapport van Amnesty International met betrekking tot de mensenrechtenschendingen die plaatsvinden in Colombia. Tenslotte benadrukt verzoekster dat ze wordt ondersteund door haar twee zussen die ongeveer dertig jaar in België verblijven.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.2.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst, Colombia, uit vrees voor onbekenden die haar aanvielen terwijl ze op zoek waren naar I. J., de man van haar nicht. I. J. zou als bewaker gewerkt hebben voor een beveiligingsbedrijf waarbij hij een brug moest bewaken. Nadat deze brug door de guerrilla zou zijn vernietigd, zou I. J. ontslagen zijn en problemen gekregen hebben, waarna hem zou zijn aangeraden om het land te verlaten. In de week na het vertrek van I. J. en zijn vrouw P. A., *i. e.* verzoeksters nicht, zouden er personen bij verzoekster langsgekomen zijn die naar hen vroegen. Verzoekster kon echter geen informatie geven. Deze personen zouden vervolgens een glas gebroken hebben en verzoekster geslagen hebben, waarna zij gevallen zou zijn en zich niet meer zou herinneren wat er erna gebeurd is. Verzoekster zou, na enige tijd in het ziekenhuis te hebben verbleven, bij de ex-echtgenote van haar broer ingetrokken zijn. Omdat haar gezondheidstoestand daar verslechterde, zou haar zus F., die in België woont, haar geholpen hebben om haar vertrek uit Colombia te regelen.

De adjunct-commissaris is van oordeel dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier in hoofde van verzoekster bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende toegelicht:

“Uit document 4 blijkt namelijk dat u aan diabetes lijdt en u als gevolg hiervan slecht te been bent. U maakt gebruik van een rollator. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS. Er werd u voor het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u in staat was om het interview af te nemen, waar u bevestigend op antwoordde (NPO, p. 4). De PO informeerde u voor de start van het persoonlijk onderhoud dat u het zeker mocht aangeven als u omwille van uw medische problemen iets diende te eten of even frisse lucht nodig had (NPO, p. 3). Er werd een extra lange pauze van 10.15 tot 10.52 gehouden zodat u zeker de tijd had om op uw eigen tempo naar de wc te gaan en iets te eten en te drinken. De PO begeleidde u tijdens de pauze naar de wc en bracht u een koffie en een peer. Er werd ook een blik cola gehaald en in het gehoorlokaal geplaatst, voor het geval u hier nood aan zou hebben. Voordat het persoonlijk onderhoud na de pauze hervat werd, vroeg de PO opnieuw aan u of u in staat was om het interview af te leggen, waar u wederom bevestigend op antwoordde (NPO, p. 12). Er werd ook herhaald dat u het zeker mocht aangeven indien u zich tijdens het

persoonlijk onderhoud niet goed zou voelen (NPO, p. 12). Er werd een tweede pauze ingelast van 11.47 tot 12.05.

Uw zus F(...) stelde dat u aan geheugenproblemen leidt en dat u daardoor begeleiding nodig zou hebben tijdens het persoonlijk onderhoud. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen omwille van deze opgeworpen geheugenproblemen rechtvaardigt. Zo kan u geen medisch documenten voorleggen betreffende het bestaan en de ernst van deze geheugenproblemen. Ook geeft u zelf aan dat, hoewel u tegenwoordig een slecht geheugen heeft, u zich wel alles herinnert van het verleden en het ver verleden (NPO, p. 3). U kon tijdens het persoonlijk onderhoud gericht op de vragen antwoorden en u slaagde er ook in om voldoende gedetailleerd te vertellen over uw verslechterende gezondheidssituatie, die zich in dezelfde periode als uw problemen voordeed (p. 12, 15, 17, 20). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster voert aan dat "gelet op haar toestand op het tijdstip van het gehoor", er geen enkele garantie is dat ze in staat was om te voldoen "aan de verplichtingen die in het kader van haar asielverzoek op haar rusten" en "de bekwaamheid en concentratie van een persoon" niet kan worden afgemeten aan het aantal pauzes die gegeven worden tijdens het persoonlijk onderhoud. Wat dit betreft, merkt de Raad op dat verzoekster, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, doorheen het persoonlijk onderhoud tweemaal werd gevraagd of zij in staat was het interview af te leggen, waarop zij bevestigend antwoordde (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4 en 12). De Raad stelt verder vast dat verzoeksters zus, hoewel zij wel gewag maakte van verzoeksters medische problemen, noch haar advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud hebben aangegeven dat zij fysiek of mentaal niet in staat was om haar relaas naar behoren uiteen te zetten en de vragen van de *protection officer* correct en volledig te begrijpen en te beantwoorden. Verzoekster bevestigde bovendien aan het einde van haar persoonlijk onderhoud dat zij alles goed begrepen had en voegde toe zich goed te voelen in België (*Ibid.*, p. 21). Voor de Raad is het dan ook niet duidelijk, en verzoekster licht niet verder toe, hoe haar "toestand op het tijdstip van het gehoor" ervoor gezorgd zou hebben dat zij, de genomen steunmaatregelen in acht genomen, niet kon voldoen aan haar verplichtingen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Waar verzoekster stelt dat in dit kader het aanbieden van pauzes een stereotiep argument is en dit de concentratie en bekwaamheid van een persoon om het interview af te leggen niet bepaalt, stelt de Raad vast dat uit bovenstaande motieven blijkt dat het aanbieden van (extra) pauzes niet de enige steunmaatregel is die werd genomen in hoofde van verzoekster. Bovendien geeft zij niet aan welke andere steunmaatregelen er dan wel genomen hadden moeten worden om tegemoet te komen aan haar medische problematiek en kwetsbaarheid.

Verzoekster kan evenmin gevolgd worden in zoverre zij betoogt dat, hoewel zij in haar verzoekschrift erkent dat er bijzondere procedurele noden werden aangenomen, haar kwetsbaarheid en medische problemen, namelijk het feit dat zij aan diabetes lijdt, zenuwbeschadiging, geheugenproblemen, een hoge bloeddruk en een hoog cholesterolgehalte heeft, onvoldoende in rekening werden genomen bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster doorheen haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) ruim de mogelijkheid kreeg haar persoonlijke situatie en vluchtrelaas toe te lichten. Er werden haar zowel gerichte als open vragen gesteld, waarbij uitvoerig werd ingegaan op haar eigen ervaringen. Hoewel verzoekster soms gewag maakte van haar geheugenproblemen bij het beantwoorden van de vragen, blijkt dat zij de inhoud en logica van de haar gestelde vragen over het algemeen correct begreep en betekenisvolle antwoorden kon geven (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, 6 en 21). Noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat er ten aanzien van verzoekster, gelet op haar profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Door louter te stellen dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar profiel zonder dit verder te specificeren, laat verzoekster na om *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar medische problematiek het beantwoorden van de vragen op het CGVS zou hebben beïnvloed. Evenmin toont ze aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekster geen medische stukken neerlegt die haar vermeende geheugenverlies kunnen staven.

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat het CGVS de bijzondere procedurele noden van verzoekster niet voldoende of correct zou hebben ingeschat, noch blijkt dat niet adequaat zou zijn vastgesteld welke passende steunmaatregelen moesten worden genomen. Er werd dan ook correct geconcludeerd dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure werden gerespecteerd en dat ze kon voldoen aan haar verplichtingen.

Waar verzoekster in dit kader verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 275 132 van 7 juli 2022, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van de door haar aangehaalde redenen aannemelijk te maken.

In de bestreden beslissing stelt de adjunct-commissaris op goede gronden vast dat verzoeksters verklaringen op het CGVS op enkele punten tegenstrijdig zijn met haar verklaringen bij de DVZ. Hij licht dit als volgt toe:

“Uw verklaringen zijn tegenstrijdig met uw verklaringen bij DVZ. Bij uw eerste interview bij DVZ vertelde u dat er mannen zijn binnengekomen, u geslagen werd en er aan uw haar werd getrokken totdat het van uw voorhoofd af was. U maakte toen geen melding van bewustzijnsverlies (vragenlijst CGVS d.d. 13 maart 2024, afdeling 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft u het enkel over een slag en zegt u, na eerst te stellen dat de mannen wel zijn binnengekomen, dat de mannen helemaal niet binnen zijn gekomen en dat u wél het bewustzijn hebt verloren (NPO, 12-14, 19). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u verder dat de mensen die u aangevallen zouden hebben gewapend waren en er ook twee gewapende vrachtwagens passeerden (NPO, p. 16). De aanwezigheid van niet één, maar meerdere wapens en zelfs gewapende voertuigen is geen klein detail waarvan het aannemelijk kan worden geacht dat u dat over het hoofd zou hebben gezien. Dat u dit dan ook noch bij DVZ, noch toen u de kans kreeg om uitgebreid over uw problemen te praten deze wapens heeft vermeld brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang. Wanneer u geconfronteerd wordt met een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen tegenover het CGVS en DVZ, zegt u dat u zich heel slecht voelde tijdens het eerste interview bij DVZ en niet eens wist wat ze u aan het vragen waren (NPO, p. 20). Er werd u nochtans aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd of het interview bij DVZ goed verlopen was, waar u bevestigend op antwoordde dat u denkt dat het goed is gegaan (NPO, p. 4).”

Verzoekster voert ter weerlegging van bovenstaande motieven aan dat het doel van het interview bij de DVZ niet is om uitvoerig te praten over de redenen van haar vlucht en er haar gevraagd werd kort in te gaan op haar vrees. De Raad wijst erop dat de omstandigheid dat verzoekster bij de DVZ werd gevraagd een samenvatting te geven en de details van haar relaas te houden voor het latere persoonlijk onderhoud op het CGVS geen afbreuk doet aan de verwachting dat verzoekster te allen tijde coherente en volledige verklaringen aflegt over de kernelementen van haar relaas. Bovendien werd er verzoekster bij de DVZ gevraagd alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst te schetsen (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Daar verzoekster bij de DVZ de feiten anders voorstelde, aangezien zij er niets vermeldde over de aanwezigheid van wapens en haar beweerde bewustzijnsverlies (*Ibid.*), blijft zij hiertoe in gebreke. Verzoekster kan dan ook niet overtuigen waar zij stelt bij de DVZ alle feiten te hebben opgesomd die haar ertoe hebben gebracht Colombia te verlaten. Aldus slaagt zij er niet in bovenstaande pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat verzoeksters handelen niet in overeenstemming is met de vrees die zij verklaart te hebben en geeft hij dienaangaande volgende toelichting:

“U onderneemt na de aanval geen enkele pogingen om meer te weten te komen over de situatie. Indien u werkelijk zou vrezen dat deze personen een acuut gevaar voor uw veiligheid vormen, is het vreemd dat u niet geprobeerd hebt meer informatie te verzamelen door J(...) I(...) en uw nicht te contacteren (NPO, p. 8). U neemt ook geen contact op met andere familieleden, burens of vrienden om te horen of er zich nog nieuwe problemen hebben voorgedaan bij uw huis met de personen die u zouden hebben aangevallen (NPO, p. 8, 17). U verwijst naar uw slechte gezondheidstoestand in Colombia als reden waarom u hier niet toe in staat zou zijn geweest, maar ook na uw aankomst in België heeft u niet geprobeerd om contact te maken met uw nicht en haar man (NPO, p. 8, 17). Uw desinteresse in uw voorgehouden problemen doet dan ook verder afbreuk aan uw ingeroepen vrees.

U zegt geen aangifte te hebben gedaan bij de politie omdat uw eerste instinct na de aanval was om uw broer te bellen (NPO, p. 17). Als u werkelijk vreesde voor uw leven omwille van dit incident, is het opmerkelijk dat u op geen enkele manier geprobeerd hebt de autoriteiten later te contacteren. Uw gemeenplaatsse opmerking dat de politie niets doet en voor meer problemen zorgt (NPO, p. 17) kan niet volstaan.”

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar algemene informatie van EUAA waarin wordt verwezen naar corruptie en een gebrek aan doeltreffendheid van het rechtssysteem in Colombia en stelt dat haar verklaringen hiermee in overeenstemming zijn. Deze informatie is louter algemeen van aard en doet geen afbreuk aan de redelijke verwachting dat verzoekster enige poging onderneemt zich te wenden tot de

autoriteiten wanneer zij effectief vreest voor haar leven en om die reden Colombia verlaat. Zij blijft hiertoe echter in gebreke.

De Raad leest verder in de COI Focus “Colombia: Beschermingsmogelijkheden” van 14 mei 2024 (AD, stuk 6, ‘Landeninformatie’, nr. 1) dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dezen dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet theoretisch. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoekster blijft daartoe in gebreke.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoekster de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven geheel ongemoeid laat:

“Het is niet geloofwaardig dat u aangevallen werd door personen die op zoek waren naar J(...) I(...) en P(...) A(...) omwille van onderstaande redenen:

- *Jullie geven erg verschillende verklaringen over jullie familiale band. U stelt dat u bij P(...) A(...) en J(...) I(...) inwoonde en zij in uw onderhoud voorzagen (NPO, p. 5, 6). J(...) I(...) en P(...) A(...) schetsen echter een heel ander beeld. Zo zouden jullie volgens hen weinig contact hebben en was jullie band volgens hen eerder gespannen omdat u roddels over J(...) I(...) zou hebben verspreid (NPO J(...) I(...), p. 21; NPO P(...) A(...), p. 11, 12). P(...) A(...) verklaarde dat er vaak ruzies waren met haar tantes en dat zij u een tweetal weken heeft proberen te helpen met uw verzorging, maar dat u agressief werd en bij haar bent weggegaan (NPO P(...) A(...), p. 12). Dit staat lijnrecht tegenover uw verklaring dat u met uw nicht en haar man een heel goede band zou hebben (NPO, p. 5, 6). Het is in dat opzicht ook opmerkelijk dat u tijdens het persoonlijk onderhoud een tijdlang niet op de voornamen van J(...) I(...) kan komen (NPO, p. 6, 9), terwijl u in Colombia langdurig met hem en uw nicht zou hebben samengewoond.*
- *Tegenstrijdige verklaringen over jullie woonsituatie in Colombia. U verklaart dat u in Colombia samenwoonde met uw nicht, haar man en hun kind voordat zij vetrokken naar België (NPO, p. 5, 6). Het was dan ook bij u thuis dat de guerrilla hen zou zijn komen zoeken (NPO, p. 8). U kan het adres waar u dan met hen zou hebben samengewoond echter niet preciezer situeren dan ‘ergens in de wijk Las Américas of misschien in La Esmeralda’ (NPO, p. 5). J(...) I(...) en P(...) A(...) verklaren daarentegen dat zij hun laatste vaste adres in Universal hadden, en bovendien enkel samen met hun dochter woonden (NPO J(...) I(...) p. 5; NPO P(...) A(...), p. 4, 5). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u op het moment dat de vermeende problemen van J(...) I(...) en P(...) A(...) zich zouden hebben voorgedaan samen met hen op hetzelfde adres woonde.*
- *Tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van J(...) I(...) met betrekking tot zijn problemen. U stelt dat zijn problemen begonnen nadat de guerrilla een brug die hij bewaakte liet opblazen, waardoor hij ontslagen werd en door personen gezocht werd (NPO, p. 6, 7). J(...) I(...) verklaarde dat zijn problemen begonnen toen hij op zijn werk een hulpkreet hoorde en vervolgens de politie contacteerde (NPO J(...) I(...), p. 11). Hij verklaart daarnaast dat hij apparatuur voor de heropbouw van de brug bewaakte die voorheen al ingestort was (NPO J(...) I(...), p. 13, 14), maar stelt nergens dat deze brug zou zijn opgeblazen door de guerrilla of het instorten van deze brug op een andere manier rechtstreeks met zijn verzoek om internationale bescherming te maken zou hebben. Verder verklaart u dat de baas van J(...) I(...) hem ontslagen heeft en aanspoorde om te verdwijnen (NPO, p. 6). Ze zouden hem aan het zoeken zijn geweest en zijn baas zou gezegd hebben dat ook zijn familie in gevaar is (NPO, p. 13, 14). J(...) I(...) verklaart echter zelf gestopt te zijn met werken door het gevaar dat hij liep en zijn baas nooit op de hoogte te hebben gebracht van het incident waar hij getuige van was en de bedreigingen die hij ontving (NPO J(...) I(...), p. 17, 21).*

- U kan geen details vertellen over de problemen van J(...) I(...). U kan enkel vertellen dat hij problemen kreeg omdat die brug vernietigd werd door de guerrilla (NPO, p. 6, 7). Wanneer gevraagd om specifiek te vertellen over zijn problemen omwille van die brug verklaart u dat u niets gezien heeft en niets beseft (NPO, p. 7). U kan dus geen verduidelijking geven over waarom de guerrilla het op hem gemunt zou hebben en welke problemen hij nu precies meegemaakt zou hebben.
- U weet niet wie u vreest. U zegt vaag te weten dat de personen die bij u langs gekomen zouden zijn iets met de problemen van J(...) I(...) te maken hebben, maar kan geen enkele informatie geven over hun identiteit of mogelijke affiliaties, behalve dat het mogelijk guerrilla's zouden zijn (NPO, p. 8, 16). Het zouden volgens u mensen van zijn werk kunnen zijn of mensen die de brug hebben vernietigd (NPO, p. 16). U weet niet wie de personen zijn die u zouden hebben aangevallen, en u hebt ook nooit een poging gedaan om dit te weten te komen door rond te vragen bij uw nicht en haar man, andere familieleden of kennissen (NPO, p. 8, 17).
- U geeft zeer weinig details over wat er tijdens het incident bij u thuis gebeurd zou zijn. Wanneer u de mogelijkheid krijgt om uitgebreid over uw problemen te vertellen, zegt u over de voorgehouden aanval op u bij u thuis enkel: 'Ze zijn binnen gekomen, ik ben naar het ziekenhuis moeten gaan en daarna naar mijn broer' (NPO, p. 12). Na wat aansporen van de PO om meer details te geven, kan u niet meer vertellen dan dat zij langsgesproken zijn, u bent gevallen en in het ziekenhuis bent geweest (NPO, p. 12, 13). Uzelf verklaart heel weinig over het incident te weten doordat u gewond bent geraakt tijdens de aanval en toen een val heeft gemaakt (NPO, p. 13). U kan echter geen bewijs leveren van ernstige verwondingen die u zou hebben opgelopen tijdens de aanval die dit geheugenverlies kunnen verklaren. U legt ook geen medische stukken voor die algemene geheugenproblemen vaststellen. Uw zus F(...), die u op de dag van het persoonlijk onderhoud begeleidde, verklaarde verder ook dat u niet gehospitaliseerd werd vanwege de wonde aan uw hoofd en dat hier enkel hechtingen voor het huidletsel nodig waren (NPO, p. 22). Uw verblijf in het ziekenhuis zou volgens haar volledig gekaderd hebben rond de verwondingen aan uw voet (NPO, p. 22). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u zich zo weinig van het incident zou kunnen herinneren door de ernst van uw hoofdwonde.

(...)

Omdat de door u voorgehouden problemen niet geloofwaardig zijn, kan u ook geen vrees aannemelijk maken op basis hiervan. Daarenboven zijn er elementen waaruit blijkt dat zelfs als deze zaken al geloofwaardig waren (quod non), u niet aannemelijk maakt dat uw belagers het in de toekomst nog op u gemunt zouden hebben:

- U beschrijft een eenmalig incident waarbij u een willekeurig slachtoffer was, doordat u op dat moment in het huis verbleef waar tot voor kort ook J(...) I(...) en uw nicht verbleven. U maakt niet aannemelijk dat de personen die u hebben aangevallen, voor u onbekenden, nadien nog naar u op zoek zijn gegaan. Integendeel, u verklaart zelf dat u niet weet of de personen die u eerder hebben aangevallen naar u op zoek zijn of ooit opnieuw naar uw woning zijn gegaan (NPO, p. 15-17). U hebt deze personen dus niet meer teruggezien, nooit hebt u nog iets van hen vernomen of hebt u in de periode na de aanval tot uw vertrek uit Colombia zaken opgevangen waaruit naar voren zou komen dat de vermeende aanvallers het opnieuw op u gemunt zouden hebben (NPO, p. 15-17).

De overige problemen zoals door u beschreven zijn vreemd aan de Vluchtelingenconventie:

- Uw problemen in Colombia lijken vooral betrekking te hebben op uw gezondheidstoestand. U bent weinig concreet in de vrees die u zou hebben omwille van de aanval door de mensen die J(...) I(...) zochten. U benadrukt vele keren dat u in slechte gezondheid verkeerde doordat u niemand meer had om voor u te zorgen (NPO, p. 7, 12, 13, 15-17) en benoemt op een bepaald moment de verslechterende wonde aan uw voet als de reden waarom u moest vertrekken (NPO p. 17). U zegt dat, als u geen asiel zou hebben aangevraagd, uw zus uw hospitalisatie niet zou hebben kunnen betalen en u bij aankomst in België bijna dood was (NPO, p. 11). Wanneer u de kans krijgt om vrijuit over uw problemen te spreken, praat u beduidend meer over uw schrijnende medische situatie in Colombia dan over de voorgehouden aanval (NPO, p. 12, 13). Wanneer gevraagd naar uw vrees bij terugkeer haalt u ook vooral de vrees voor uw gezondheid aan, namelijk dat het in Colombia moeilijk is om aan insuline te komen, dat uw voet bijna werd geamputeerd en dat u vreest door het gebrek aan medicatie dood te gaan (NPO, p. 21). De documenten die u indient (documenten 2, 3 en 4) hebben, op de foto van uw hoofdwonde na, enkel betrekking op uw algemene gezondheidsproblemen. Hieruit kan dan ook afgeleid worden dat uw vertrek uit Colombia eerder lijkt te kaderen rond uw verslechterende gezondheidstoestand. Er dient daarbij te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Aangaande de door verzoekster voorgelegde documenten wordt in de bestreden beslissing met reden als volgt gemotiveerd:

“De voorgelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek internationale bescherming in positieve zin te wijzigen.

- *Uw paspoort (document 1) staft louter uw identiteit en reisweg, zaken die door het CGVS niet worden betwist.*
- *Op basis van de foto's van uw hospitalisatie en verwondingen aan uw lichaam (document 3) kunnen de aard en oorsprong van deze verwondingen niet bepaald worden. U diende geen medische documenten in om deze foto's verder te kaderen.*
- *De medische documenten van uw afspraken en behandelingen in België in het ziekenhuis Saint-Luc (documenten 2 en 4) beschrijven slechts uw gezondheidstoestand. Het CGVS betwist niet dat u aan diabetes, zenuw schade, verhoogde bloeddruk en verhoogde cholesterol lijdt en hiervoor nood heeft aan medische opvolging.”*

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij, aangaande de foto van haar hoofdwonde, aanvoert dat het *“aan verweerder (is) om eventuele twijfels over de oorzaak van de verwondingen weg te nemen alvorens de vordering af te wijzen”*. De Raad wijst erop dat uit voormelde foto niets kan worden afgeleid omtrent de omstandigheden waarin verzoekster gewond is geraakt aan haar hoofd. Deze foto gaat bovendien niet gepaard met enig medisch attest waarin een arts zich uitspreekt over de mate van overeenstemming tussen de vastgestelde letsels en verzoeksters verklaringen hierover. Aldus komt het niet aan de adjunct-commissaris toe om twijfels over de oorzaak van de verwondingen weg te nemen, doch volstaat het bij de verwerping van de aangebrachte stukken om duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, wat *in casu* gebeurd is. Waar verzoekster aanvoert dat de adjunct-commissaris geen enkel bewijs aanvoert ter ondersteuning van de stelling dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat *“de in de overgelegde documenten gedocumenteerde ernstige schade zich niet opnieuw zou voordoen”*, wijst de Raad er in navolging van de adjunct-commissaris op dat, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten, *quod non*, zij niet aannemelijk maakt dat haar belagers het in de toekomst nog op haar gemunt zouden hebben, nu (i) het een eenmalig incident betrof waarbij verzoekster een willekeurig slachtoffer was, aangezien de daders naar de man van haar nicht op zoek waren (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, p. 7), (ii) zij bovendien niet weet of deze personen nadien nog naar haar op zoek zijn gegaan of ooit terug naar de woning zijn gegaan, en (iii) zij niets meer van hen vernomen heeft (*Ibid.*, p. 15 – 17), waardoor niet blijkt dat deze personen het effectief (herhaaldelijk) op verzoekster zouden gemunt hebben. Waar verzoekster in dit kader verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 192 150 van 19 september 2017, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Verzoeksters betoog is aldus niet afdoend om bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig en terecht zijn, in een ander daglicht te stellen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Colombia, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten, dan wel er niet meer naar kan of wil terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

3.2.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster haar problemen in Colombia, namelijk dat zij door onbekenden zou zijn aangevallen die op zoek waren naar de man van haar nicht, niet aannemelijk maakt.

Verzoekster wijst in dit verband op haar kwetsbaar profiel en algemene informatie waaruit problemen in de gezondheidszorg in Colombia blijken. Bovendien stelt zij dat zij ondersteund wordt door haar twee zussen die reeds dertig jaar in België verblijven. De Raad merkt op dat verzoekster verklaart nog een broer in Colombia te hebben die haar ondersteunde in de periode vooraleer zij Colombia verliet, wiens ex-partner haar al een hele tijd heeft opgevangen, en van wie zij ook financiële hulp kreeg (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-14, 18-19). In zoverre verzoekster, wat betreft haar medische problemen, van oordeel is dat zij niet de gepaste medische behandelingen en zorgen kan krijgen en om die reden in Colombia blootgesteld is aan een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling, dient de Raad er in navolging van de adjunct-commissaris op te wijzen dat verzoekster zich dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïdende.

3.2.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt door de adjunct-commissaris aangaande de veiligheidssituatie in Colombia het volgende uiteengezet:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadigengroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia

regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoeksters verklaringen over haar herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Quindío, haar regio van herkomst, worden beoordeeld.

Het departement Quindío blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Verzoekster brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Verzoekster verwijst naar de "Colombia: Country Focus" van EUAA van december 2022, welk rapport mee in rekening werd genomen in voormelde analyse. De verwijzing naar informatie over de impact van het geweld gepleegd door gewapende en criminele groeperingen, waaronder mensenrechtenschendingen, op inwoners van de gebieden waar deze actoren aanwezig zijn, is *in casu* niet relevant.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in Quindío is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.2.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.5. Waar verzoekster ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT